

Arrest

nr. 213 662 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 27 november 2015 asiel aan. Op 31 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 23 mei 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus aan verzoeker en vernietigt hij de beslissing van de commissaris-generaal van 31 juli 2017 in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Darul Aman (district Kabul stad, provincie Kabul), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U woonde samen met uw ouders, twee broers en een zus. U werkte sinds maart 2015 voor het bedrijf Big Star Productions in Kabul. Het bedrijf Big Star Productions zou onder meer reclamespotjes maken gericht tegen de Taliban en daesh. Het bedrijf zou ook samenwerken met Amerikanen en veiligheidsdiensten. Twee ex-werknemers zouden na bedreigingen te hebben ontvangen, gevlucht zijn naar de UK en de VS.

Op 1 maart 2015 begon u te werken bij het bedrijf Big Star Productions. U kreeg een jaarcontract maar u werkte in totaal slechts 6 maanden voor dat bedrijf. De eerste maand kreeg u opleiding. Daarna werkte u twee maanden op de IT-afdeling. Vanaf de 4e maand werkte u naast de IT-afdeling ook voor de reclameafdeling. Daar sprak u spotjes in voor radio en televisie. Deze spotjes bevatten boodschappen die de bevolking achter de Afghaanse overheid moest helpen scharen en die waren gericht tegen de Taliban en Daesh. Vanaf de laatste week bij het bedrijf zou u verschillende keren telefonisch bedreigd zijn door onbekenden. De eerste keer was u ervan overtuigd dat het vrienden waren die een grap uithaalden. Later vermoedde u dat het om strijders van de Taliban of Daesh ging. Op aanraden van uw vader diende u op 11 oktober 2015 klacht in bij de politie. Op 15 oktober 2015 werd u aangevallen door 5 à 6 gemaskerde onbekenden aan de uitgang van de Afghan Yak fitnessclub. Daarbij sloegen ze u met stokken. U lag op de grond en riep om hulp waarna uw vrienden kwamen toegesnel. Daarop vluchtten de aanvallers weg. U belde diezelfde avond nog naar uw moeder om te zeggen dat u Afghanistan zou verlaten.

Rond 20u-21u kwam u aan bij het huis van uw vriend A. W. (...). De volgende ochtend bent u met de hulp van een smokkelaar naar het grensgebied van Iran gevlucht. Op 24 november 2015 bent u aangekomen in België. U diende uw asielaanvraag in op 27 november 2015.

Uw moeder woont momenteel samen met uw twee broers en uw zus in Kabul. Uw vader is eind 2016 overleden ten gevolge van kanker. Uw vader heeft jarenlang gewerkt als veiligheidsagent/bewaker voor de Verenigde Naties in Kabul. Uw nonkel langs moederszijde werkt eveneens voor de Verenigde Naties. Uw verre familie uit de provincie Paktya zou naar aanleiding van de dood en begrafenis van uw vader hebben vernomen dat hij voor de VN werkte en zou daar negatief op hebben gereageerd. Uw zus verblijft volgens uw verklaringen ondertussen ongeveer 5 jaar legaal in België. Ze zou getrouwd zijn met een Belg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw diploma van het middelbaar onderwijs uit Kabul, twee Afghaanse certificaten over een vorming Engels en ICT, een klacht over dreigtelefoons bij de politie, uw arbeidscontract bij Big Star Productions, e-mails van uw leerkracht Engels in Afghanistan, arbeidscontracten en werkbadges van uw vader bij de Verenigde Naties.

Op 31 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 mei 2018 werd deze beslissing vernietigd door de RVV omdat het CGVS zich had uitgesproken over de veiligheidssituatie de provincie Kabul en niet Kabul stad, waar u de laatste vijf jaar voor uw vertrek uit het land verbleef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Kabul zou worden gevisieerd door leden van de Taliban of Daesh omdat u als werknemer van het mediabedrijf 'Big Star Productions' reclamespotjes zou hebben ingesproken die gericht waren tegen deze organisaties.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meent echter dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is.

Na u een tweede maal gehoord te hebben bij het CGVS, werd immers vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan dermate vaag zijn en enkele fundamentele tegenstrijdigheden met uw voorgaande verklaringen bevatten, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Zo is tijdens het gehoor meermaals gebleken dat u de chronologie van uw aanspraak ernstige tegenstrijdigheden en aberraties bevat. Uit uw dossier blijkt dat u asiel in België hebt aangevraagd op 27/11/2015. Tijdens beide gehoren bij CGVS verklaarde u dat u een week eerder was aangekomen in België en bij uw zus verbleef (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 9). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat u rond 20 november 2015 in België bent aangekomen. Over de duur van de reis vanuit Afghanistan naar België verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, nr. 31) dat u ongeveer 2 maanden onderweg was. Tijdens uw eerste gehoor bij CGVS bevestigde u deze verklaring (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede gehoor bij CGVS kwam u terug op uw eerdere verklaringen en gaf u aan dat u iets langer dan 2 maanden onderweg was geweest (CGVS II, p.8). Gesteld dat u in België bent aangekomen op 20/11/2015, betekent dat u ten laatste eind september 2015 zou vertrokken zijn uit Afghanistan. Echter uit uw eerste verklaringen bij DVZ gaf u als vertrekdatum 25/07/1394 wat overeenkomt met 17/10/2015. Niet onbelangrijk te vermelden is dat deze datum samenviel met uw 21e verjaardag. Tijdens het eerste gehoor bij CGVS verklaarde u te zijn vertrokken op de 24e volgens de Afgaanse kalender maar u kon zich de exacte maand niet meer herinneren (CGVS I, p. 19). In het tweede gehoor bij CGVS herinnerde u zich uw vertrekdatum opeens weer wel en verklaarde u te zijn vertrokken op 24/07/1394, een dag eerder dan aanvankelijk beweerd (CGVS II, p.7). Dit is echter compleet ongeloofwaardig gezien het belang van moment van vertrek uit het land: het was immers de dag van uw verjaardag en aanvankelijk wist u met precisie zeggend wanneer u was vertrokken uit Afghanistan.

Deze ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerd moment van vertrek wordt nog verder versterkt door het feit dat u helemaal geen idee had langs welke plaatsen u in Afghanistan gereisd hebt. U geeft enkel aan dat u Kabul verlaten heeft en urenlang doorheen een bergachtige regio gereisd hebt. Wanneer u gevraagd werd naar welke steden/provincies u passeerde vanuit Kabul tot het verlaten van Afghanistan, haalde u als argument aan dat u Kabul nooit eerder verlaten had wegens de onveilige situatie in het land (CGVS I, p.17-18; CGVS II, p.8). Echter indien u reist met de auto en onderweg meerdere tussenstops maakt, kan enigszins verwacht worden dat u enkele plaatsnamen kan opnoemen. Dit gegeven is een bijkomende bevestiging dat uw verklaringen over het moment van vertrek, alsook de manier waarop u Afghanistan verlaten heeft, niet geloofwaardig zijn.

Indien u daadwerkelijk 2 maanden onderweg was, betekent dit dat u eigenlijk al vertrokken was uit Afghanistan vóór de maand oktober. Echter de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten, hebben zich allemaal afgespeeld in oktober 2015. Uw eerste dreigtelefoontje zou u volgens de Afgaanse kalender gekregen hebben op 12/07/1394 wat overeenkomt met 04/10/2015 (CGVS II, p.11). Uw laatste dreigtelefoontje zou u gekregen hebben op 18/07/1394 wat overeenkomt met 10/10/2015 (CGVS I, p.29; CGVS II, p. 11). Vervolgens zou u klacht bij de politie hebben ingediend op 19/07/1394 wat overeenkomt met 11/10/2015 (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.20; CGVS II, p.9,11). U legde overigens een bewijs van uw klacht bij de politie neer, gedateerd op 19/07/1394. Op 23/07/1394 wat overeenkomt met 15/10/2015 zou u dan aangevallen zijn bij de fitnesszaal (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.19,31; CGVS II, p. 9-11). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat de geloofwaardigheid van uw aanspraak over uw beweerd problemen met de Taliban of Daesh in oktober 2015 volledig ondermijnd wordt, gezien de chronologische tegenstrijdigheden.

Ook van een ander perspectief wordt de chronologie van uw beweerd problemen volledig onderuit gehaald. U beweerd dat uw contract bij Big Star Production startte op 2 maart 2015 (kopie contract groene map, CGVS I, p.12,25). U verklaarde gedurende 6 maanden voor dat bedrijf te hebben gewerkt waarna u gevlucht bent voor uw problemen met betrekking tot de reclamespotjes gericht tegen de Taliban en Daesh (CGVS I, p.19,29; CGVS II, 28). Dit zou dus betekenen dat u begin september 2015 uit Afghanistan zou zijn gevlucht. Echter alle problemen speelden zich in oktober 2015; dus vanuit dit standpunt klopt ook deze chronologie niet. Daarmee geconfronteerd beweerd u dat u eigenlijk 4 maanden onderweg was vanuit Afghanistan naar België, en niet 2 maanden zoals eerder beweerd

(CGVS II, p. 28,29). Straffer nog, u beweerde dat u in september gedurende een maand in Iran was en in oktober 2015 zou u in Turkije aangekomen zijn. Dat zorgt ervoor dat het chronologische verloop van de gebeurtenissen helemaal onderuit kan worden gehaald. Daarna probeerde u zich er uit te praten door de fout bij de Afghaanse politie te leggen. Zij zouden zich vergist hebben over de datum van de klacht (CGVS II, p.29). Echter het is niet aannemelijk dat de politie dit verkeerdelijk zou genoteerd hebben. Stel dat de politie zich toch vergist zou hebben, dan nog biedt dit geen verschoning voor de hierboven vermelde chronologische tegenstrijdigheden.

Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u, een geschoold persoon, correcte verklaringen zou kunnen afleggen over het moment van uw vertrek uit Afghanistan.

Verder slaagt u er niet in concrete info te geven over uw werk bij het bedrijf Big Star Productions. U verschool zich telkens achter het feit dat u maar een gewone werknemer was waardoor u niet op de hoogte kon zijn van wat er zich afspeelde binnen het bedrijf (CGVS II, p. 14,15). Zo gaf u aan dat het bedrijf samenwerkte met Amerikanen voor productie van reclame voor NAVO en ISAF (CGVS I, p. 11,14,15, CGVS II, p. 15). U beweerde dat er posters werden gemaakt voor de Amerikanen maar u kon geen info geven over de inhoud van die posters wanneer u daar uitdrukkelijk naar gevraagd werd (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 15). Gezien het bedrijf waarvoor u gewerkt heeft, slechts 10 werknemers in dienst had, kan logischerwijs toch verwacht worden dat u hierover meer kennis heeft. Indien u effectief in uw hoedanigheid van werknemer bij Big Star Productions betrokken zou zijn geweest bij het maken van pro-overheidspropaganda, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hier iets meer over zou kunnen vertellen, quod non in casu.

Daarenboven gaf u aan dat 2 ex-werknemers het bedrijf hebben verlaten omwille van bedreigingen door de Taliban (CGVS I, p. 27,31,36; CGVS II p.22,23). Zij zouden dezelfde functie als u uitgeoefend hebben en gevlucht zijn vlak voor uw aanwerving. U werd hiervan bij aanvang van uw job op de hoogte gesteld door de directie, maar u vond het niet nuttig om u zich hierover beter te informeren. Het enige dat u in opeenvolgende verklaringen bleef herhalen was dat de ene werknemer naar de VS was gevlucht en de andere naar de UK. Tijdens uw tweede gehoor bij CGVS verklaarde u letterlijk dat u niet geïnteresseerd was om over problemen van andere werknemers te praten gezien u worstelde met uw eigen problemen (CGVS II, p.23). Nochtans had u gelijkaardige problemen en zou u zich hiervoor toch enigszins moeten interesseren waardoor u redelijkerwijs meer info zou gevraagd hebben bij de directie van uw bedrijf. Deze informatie zou u immers in staat stellen het risico dat u zelf liep beter in te schatten. U wist dus reeds bij aanvang van uw contract dat u mogelijk gevaar zou lopen omwille van uw functie en toch dacht u bij het krijgen van die eerste dreigtelefoon dat 'het vrienden zouden zijn die met uw voeten speelden' (CGVS I, p. 19,30; CGVS II, p.9,20). Wanneer u hier kort over vertelde aan uw baas, ging uw baas aanvankelijk mee in de piste dat het uw vrienden konden zijn (CGVS II, p.20). Door die eerste dreigtelefoon niet serieus te nemen, is uw gedrag weinig aannemelijk gezien het feit dat uw functie risico's met zich meebracht alsook ex-werknemers die eerder ook al gelijkaardige problemen kenden. Bovendien wordt dit gebrek aan aannemelijkheid nog verder bevestigd door een flagrante tegenstrijdigheid in beide gehoren bij CGVS. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u het eerste dreigtelefontje ontving op uw werk (CGVS I, p. 29). Tijdens het tweede gehoor beweerde u een eerste keer gebeld te zijn bij u thuis (CGVS II, p. 18,19). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid gaf u aan dat u zoveel telefontjes had gekregen dat u niet meer wist waar u het eerste had ontvangen. Gezien dit moment de start van uw problemen betekende, kan toch van u verwacht worden dat u zich duidelijk herinnert waar u was als u dit dreigtelefontje kreeg.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u als werknemer van een mediabedrijf problemen zou hebben gekend met de Taliban of Daesh.

Tenslotte verklaarde u verre familie te hebben in Paktya die eerder conservatief zijn. Zij zouden zijn te weten gekomen op de begrafenis van uw vader dat uw vader al die tijd voor de VN heeft gewerkt en dat uzelf in Europa verbleef. U beweerde dat deze verre familie bereid is om hiertegen kwaadwillig actie te ondernemen, gezien zij zich keren tegen Westerse invloeden (CGVS I, p.20,22, CGVS II, p.3-7). Verder vreesde u uw burens in Kabul gezien ook zij afkerig reageerden tegenover het voormalig werk van uw vader en het feit dat uzelf in Europa bent. Meermaals werd u gevraagd naar incidenten of aanwijzingen die deze vrees konden aantonen. U bleef echter vaag en verklaarde uiteindelijk dat uw jongere broer recent verbaal werd bedreigd door uw burens in Kabul (CGVS II, p.4,5). Uw verre familie uit de provincie Paktya – die op geruime afstand van de hoofdstad Kabul ligt – heeft sinds de begrafenis van uw vader eind 2016 nog geen enkele actie ondernomen. U bent zelf op heel jonge leeftijd verhuisd van Paktya naar

Kabul maar dit had niets te maken met familiale redenen, wel met het feit dat u omwille van de onveilige situatie geen school kon lopen in Paktya (CGVS II, p.3). Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u omwille van het loutere feit dat u reeds overleden vader als bewakingsagent werkte voor de VN in Kabul of omwille van het loutere feit dat u momenteel in Europa verblijft een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen vanwege uw verre familie of gelijk wie bij terugkeer naar Kabul.

De door u neergelegde documenten, met name uw taskara, uw diploma van het middelbaar onderwijs uit Kabul, twee Afghaanse certificaten over een vorming Engels en ICT, een klacht over dreigtelefoons bij de politie, een email van P. D. (...) over uw Engelse lessen en enkele arbeidscontracten van uw vader bij de Verenigde Naties, kunnen de beoordeling in uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten vormen louter een indicatie van uw identiteit en uw opleidingsniveau alsook het profiel van uw overleden vader dewelke heden niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. Wat betreft het arbeidscontract bij Big Star Productions meent het CGVS dat dergelijke documenten weinig bewijswaarde hebben, gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven, zelfs indien u effectief voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u zich effectief zou hebben beziggehouden met het inspreken van spotjes of dat u omwille van deze reden problemen zou hebben gekend met de Taliban of Daesh.

Wat betreft de nieuwe elementen die u in het kader van uw beroepsprocedure tegen de beslissing van het CGVS dd. 31/07/2017 aanhaalde, namelijk dat u een kwetsbaar profiel hebt omwille van uw verblijf in Europa en uw (religieuze) huwelijk met een vrouw met de Franse nationaliteit, waardoor u door uw familie als verwesterst zou worden beschouwd, kan worden verwezen naar de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest dd. 23/05/2018 (p. 10).

Op basis van voorgaande vaststellingen meent het CGVS dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a) of b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van januari 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Na een uitvoerige samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker ter weerlegging van deze motivering de volgende grieven aan:

“1. Aangaande zijn vertrekdatum en zijn reisroute.

Verzoeker geeft toe dat er onduidelijkheden bestaan rond zijn vertrekdatum.

Hij heeft geprobeerd om dit uit te klaren op het CGVS, maar zijn pogingen werden bemoeilijkt door het feit dat hij de conversie van de ene kalender naar het andere niet uit zijn hoofd kan doen.

De enige uitleg dat verzoeker kan geven is dat de politie de datum van de klacht fout genoteerd heeft. Dit heeft verregaande gevolgen aangezien verzoeker deze datum wel als startpunt heeft genomen om de chronologie van de feiten te reconstrueren. Verzoeker kent immers heel goed de chronologie van zijn problemen maar kent de dagen niet, ook niet de maanden. Hij heeft dus de datum die in de klacht hernomen werd om datums te plakken op de feiten. Omdat deze datum fout is zijn alle andere datums ook fout. Hij blijft wel bij de chronologie doe correct is.

Het feit dat hij de maanden niet precies kan situeren is niet zo onwaarschijnlijk aangezien er minder aandacht wordt gehecht aan datums in het Afghaans context.

Wat zeker is, is dat hij niet ten tijde van zijn verjaardag niet in Afghanistan aanwezig was. Hij verklaart spontaan dat hij toen in Turkije aanwezig was.

Als men aanneemt dat de politie die datum fout heeft opgeschreven dan is de chronologie wel correct: hij werkt ongeveer 6 maanden voor het bedrijf Big Star Productions, vertrekt in september, is in Turkije voor zijn verjaardag eind oktober en komt eind november in België aan.

Het feit dat hij de juiste datums niet kent en niet in staat is om ogenblikkelijk de conversie te doen van de Afghaanse naar de westerse kalender is een verklaring voor de onduidelijkheden in de chronologie van zijn asielrelaas. Op zich zijn deze onduidelijkheden, die niet de kern van zijn asielrelaas reiken maar enkel zijn vertrekdatum, geen redenen om zijn asielaanvraag te verwerpen.

Het feit dat hij dacht dat de datum in de klacht van de politie hernomen werd correct was en deze datum heeft gebruikt om de chronologie waarover hij geen enkel twijfel heeft op te plakken om zijn relaas te kunnen vertellen met precieze datums is op zich niet slim maar men moet daar wel begrip voor hebben.

Rekening houdende met deze uitleg vraagt verzoeker om geen te groot gewicht te geven aan deze incoherenties gelinkt aan de datums voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, rekening houdend met het feit dat hij steeds coherent was in de beschrijving van de chronologie van de opeenvolgende feiten.

2. Aangaande de reisroute in Afghanistan.

Verzoeker bevestigt nogmaals dat hij geen idee heeft van de provincies of steden langs waar hij heeft gereisd in Afghanistan.

Hij verklaart dat de smokkelaar hem deze informatie niet gaf, dat hij met andere vluchtelingen in een gesloten auto heeft gereisd en dus niet buiten kon zien en dat, ook zou hij naar buiten hebben kunnen kijken, hij persoonlijk nooit in deze gebieden was geweest zodat hij niets zou hebben kunnen herkennen.

Er was maar een stop in een berggebied en hij kent de naam van de plaats waar hij stopte niet.

Om deze redenen is het niet ongeloofwaardig dat hij niet weet langs welke bepaalde plaatsen hij persoonlijk heeft gereisd.

Verzoeker kent wel de geografie van Afghanistan en weet welke provincie zich tussen Kaboel en Nimruz bevinden, er zijn verschillende mogelijke wegen maar hij wilt niets verzinnen dat hij niet weet.

In ieder geval moet er worden herinnerd dat de verklaringen over de reisroute in overweging genomen mogen worden voor de beoordeling van de geloofwaardigheid maar dans wel enkel als een bijkomend en niet-determinerend element¹. De mogelijke vraagtekens rond de reisroute mogen niet doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij en de beoordeling van het risico in geval van terugkeer.

3. Aangaande zijn tewerkstelling bij Big Star Production.

Van een asielzoeker worden aannemelijke, coherente en accurate verklaringen verwacht, die intern coherent zijn. Deze verklaringen moeten getoetst worden aan objectieve informatie. Het voordeel van de twijfel moet gegund worden wanneer de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vervuld zijn:

"(...)"

Het is ook belangrijk te herinneren dat het voordeel van de twijfel ook op gedeeltes van het relaas van de asielzoeker toegepast kan worden². Omwille van deze selectieve toepassing is het zo dat, volgens een vaste rechtspraak van Uw Raad, twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaat van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen.

Dit is een bijkomende reden om het heel relaas niet als ongeloofwaardig te bestempelen omwille van de incoherenties m.b.t. de vertrekdatum en de vragen rond de reisroute.

Dit is ook een reden om het puntje e) van artikel 48/6 niet te steng toe passen: de algemene geloofwaardigheid is met de exhaustieve geloofwaardigheid.

In casu meent verzoeker dat hij voldaan heeft aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Zijn verklaringen over zijn tewerkstelling van zijn taken zijn coherent, accuraat volledig en aannemelijk. Hij kon uitleggen hoe hij aangeworven werd, wie zijn baas is, hoe het bedrijf georganiseerd is, wie wat doet in het bedrijf, wat dit bedrijf naast het opnemen van propaganda spots nog allemaal doet, hoe zijn taken evolueerden binnen het bedrijf, wat hij hierover dacht, waarom hij het om financiële redenen heeft aanvaardt, waar het bedrijf gelegen is, enz...

Daarnaast legt hij ook een werkcontract neer. Meer informatie kon hij niet verkrijgen omdat de voorzitter van het bedrijf zijn e-mails niet beantwoordt.

Het enig feit dat hij de propaganda posters niet kon beschrijven is omdat hij deze nooit heeft gezien: om veiligheidsredenen werden die niet in het bedrijf zelf opgehangen en het bedrijf heeft nooit publiekelijk gesteld dat zij opdrachten voor westerse landen uitvoerde.

Deze elementaire veiligheidsmaatregelen zijn ook totaal begrijpelijk in het Afghaans context waar mediabedrijven en medewerkers die negatieve informatie over de Taliban weergeven het doelwit van deze gewapende groepering zijn, zoals blijkt uit stukken 3 en 4 bijgevoegd aan dit verzoekschrift wat d inhoud van het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016 bevestigt (zie pp. 42-44 m.b.t. met journalisten en andere media professionelen). Dat een mediabedrijf niet publiekelijk stelt dat zij met westerse landen werken is dan totaal geloofwaardig en het is ook geloofwaardig dat zo'n bedrijf ook intern weinig informatie meedeelt met haar eigen werknemers over taken waarbij zij niet betrokken zijn of contracten die getekend worden.

Dit is een bevredigende uitleg voor de onwetendheden van verzoeker voor wat de productie van andere afdelingen van zijn bedrijf betreft en de inhoud van de contracten die dit bedrijf afsluit met westerse landen en de Afghaanse overheidsdiensten.

Voor wat hij persoonlijk moest doen heeft verzoeker wel gedetailleerde en doorleefde verklaringen afgelegd: hij kon beschrijven hoe de opname verliep, wie erbij betrokken was, hoelang het duurde op die op te nemen, waar en wanneer zij uitgezonden werden, hoe zij eruitzagen, welk soort tekst hij moest voorlezen, aan wie zij bestemd waren, en wat hun opzet was.

Deze doorleefde uitleg moet in overweging genomen worden om de geloofwaardigheid van de tewerkstelling en de taken van verzoekende partij te beoordelen.

4. Aangaande zijn gebrek aan interesse voor de gelijkaardige problemen van twee voormalige werknemers van Bip Star Production.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de problemen, van de eerste dreigtelefoon tot de agressie/poging tot ontvoering zich over een korte periode voorgedaan hebben. Hij heeft ook weinig tijd gehad om zich hierover te informeren en was bezig met zijn eigen problemen.

Het feit dat hij dit niet onmiddellijk ernstig nam moet worden genuanceerd: hij kon niet onmiddellijk uitsluiten dat iemand van zijn vriendenkring aan de basis zou zijn van de telefoons. Hij heeft zijn vrienden hiermee geconfronteerd en zij ontkenden aan de basis te zijn van dreigtelefoons. Hij was wel onmiddellijk ongerust, ook omdat hij dagelijks meerdere dreigtelefoons kreeg. Nadat zijn vrienden hem hebben verzekerd dat zij niet achter die telefoons waren werd hij erg onrustig wat, op advies van zijn familie leidde tot het neerleggen van een klacht bij de politie.

Rekening houdende met het aantal telefoons die hij op die korte periode kreeg is het ook niet onaannemelijk dat hij niet meer weet waar hij was toen hij het eerste dreigtelefoon kreeg. Er moet ook worden onderlijnd dat verzoeker in zijn antwoorden op dit punt, zowel tijdens het eerste of het tweede interview helemaal niet categorisch is.

Daarnaast moet er ook rekening worden gehouden voor het feit dat hij doorgaans zijn twee verhoren de inhoud van de dreigtelefoons precies kan beschrijven en dat hij de voortvloeiende gebeurtenissen ook op een coherente en doorleefde manier beschrijft.

Zowel de objectieve informatie, de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde documenten moeten ertoe leiden om hem het voordeel van de twijfel op basis van artikel 48/6 te gunnen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen.

5. Aangaande zijn vrees ten aanzien van zijn verre familie in Paktya, zijn burens in Kaboel omwille van zijn risicoprofiel.

Het profiel van werknemer bij de VN van zijn vader en zijn oom aan moederszijde wordt niet betwist. Als familielid van iemand die voor een internationale instelling werkt behoort verzoeker tot een risico-groep, zoals blijkt uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 (p. 38 wat de werknemers van de VN betreft en p. 41 wat hun familieleden betreft).

Ook het feit dat, omwille van zijn afwezigheid op de begrafenis van zijn vader, zijn burens en zijn conservatieve familie in Paktya nu op de hoogte is dat hij in Europa verblijft doet hem behoren aan een risico-groep in Afghanistan, de groep van personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden ("UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Het blijkt ook dat verzoekende partij voor zijn vertrek uit Afghanistan regelmatig in contact kwam met westerlingen, hij kreeg onder meer Engelse klas van Mijnheer P. D. (...) de hoofd van UN-Habitat in Kaboel van 2010 tot juli 2015³. Hij legt ook mailverkeer met die persoon neer dat de relatie bewijst.

De verwestering van verzoekende partij is ook aangetoond door zijn leven in België en in Europa. Hij heeft een vrouw met de Franse nationaliteit ontmoet en overweegt met haar te trouwen. De procedure loopt door in Frankrijk. Deze vrouw is een zelfstandige Europese vrouw, wat blijkt uit het feit dat zij haar

nationale dienstplicht voor Frankrijk vervulde, dat zij heeft gestudeerd en werkachtig is, zoals wordt gestaafd door de stukken neergelegd met de aanvullende nota tijdens de procedure voor de Raad.

De duur van het verblijf van verzoeker in Europa is ook een aanwijzing van zijn verwestering. Hij is in België een 30tal maanden geleden aangekomen.

Het is ook belangrijk te onderlijnen dat het risico die gelinkt is aan de verwestering van een Afghaanse burger omwille van zijn langdurig verblijf in Europa ook kan voortvloeien omwille van de toegeschreven verwestering. Conform artikel 48/3, §5 van de wet van 15.12.1980 doet het bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid tekens van verwestering vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.

Het profiel van verzoekende partij is dus ook bewezen en moet aangenomen worden als een risicoprofiel. Dit blijkt ook uit de documentatie van verwerende partij die stelt dat de personen let het profiel van verzoeker het voorwerp worden van gericht geweld. Het risico op vervolging moet ook onderzocht worden aan het licht van dit profiel die als een geheel moet worden gezien: zelfs al de elementen van dit profiel afzonderlijk niet voldoende aantonen dat het risico op vervolging aannemelijk is moet de accumulatie van deze kenmerken ook cumulatief onderzocht worden om de gegrondheid van de vrees van verzoeker te onderzoeken. Het feit dat er niet wordt betwist dat hij in een mediabedrijf werkachtig was, dat hij familielid is van personen die bij de Vn werkten, dat ij zzelf personen van de VN in zijn vriendenkring heeft, dat de rest van zijn familie conservatief is en dat hij als verwesterd beschouwd kan worden toont aan dat hij een risicoprofiel vertoont die het risico op vervolging in geval van terugkeer in Kabul aannemelijk maakt.

Als concrete aanwijzing dat hij omwille van dit profiel een risico op vervolging (of ernstige schade loopt) stelt verzoeker dat zijn oom overweegt om het land te verlaten aangezien hij omwille van zijn profiel een doelwit van het gericht geweld is en het feit dat zijn broer verbale bedreigingen kreeg. Daarnaast heeft hij kunnen uitleggen waarom zowel het feit dat hij als familielid van een medewerker van de VN als het feit dat hij in Europa gevlucht is bekend was in zijn dichte omgeving (zijn bureu) en zijn verdere omgeving (zijn familie in Paktya).

Het CGVS blijkt geen groot belang te geven aan deze verbale bedreigingen wat echter ook paradoxaal is met het feit dat hij de asielaanvraag van verzoeker verwerpt o.a. omdat de telefonische bedreigingen aanvankelijk niet ernstig genomen heeft.

Omwille van dit profiel, de concrete aanwijzingen die verzoeker aanhaalt om aan te tonen dat het risico die hij loopt reëel is en de objectieve informatie waaraan het bestaan van dit risico getoetst moet men tot het besluit komen dat verzoeker een gegronde vrees koestert omwille van zijn (toegeschreven) politieke of religieuze overtuigingen. Hij kan worden beschouwd als een aanhanger van de westerse landen en als een ongelovige of vervolgd worden omwille van het feit dat hij familielid is van personen die dit profiel vertonen.

Op het minst dient er te worden opgemerkt dat het onderzoek van verwerende partij op dit vlak oppervlakkig is geweest en dat dit risico niet voldoende en zorgvuldig geëvalueerd werd zodat de beslissing vernietigd moet worden.

6. Aangaande de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) of c) van de wet van 15/12/1980.

6.1. Inleiding.

Bij toepassing van artikel 48/4, §2, c), die artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn omzet moet er ook rekening worden gehouden met het profiel van verzoekende partij. Inderdaad, "Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming." (HvJUE, Elgafaji, C-465/07, 17 februari 2009, punt 39).

Het CGVS moet toepassing doen van het concept van "sliding-scale" afgeleid van het El Gaffaji arrest. Dit concept levert een interpretatiekader van het relatief gewicht die besteed moet worden aan de notie

van algemeen risico (het risico op ernstige schade louter door de aanwezigheid ongeacht het profiel) en het specifiek risico (waar het specifiek profiel het algemeen risico objectief verhoogt).

Ook wanneer de graad van het geweld lager is dan de graad waar een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het betrokken gebied een risico loopt op ernstige schade, ongeacht haar profiel, moet een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) toegekend worden als de verzoekende partij aantoonbaar dat hij omwille van zijn bijzonder profiel een verhoogd risico loopt. Dit is de dimensie van het specifiek risico in het kader van de toepassing van artikel 15, §2, c) (In die zin zie EASO, Article 15, point c), de la directive qualification relative aux conditions que doivent remplir les demandeurs d'asile (2011/95/EU) Analyse judiciaire, januari 2015.)

Het profiel, en de risico's die ermee geobjectiveerd zijn, nauwkeurig in rekening moet worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie.

Deze evaluatie moet nauwkeurig gebeuren op basis van pertinente en actuele informatie.

In zijn arrest n° 195.228 van 20 november 2017 heeft U Raad de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980 als volgt toegelicht:

"Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest (Elgafaji" waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, CA65/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet."

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

In zijn arrest 201.900 van 29 maart 2018 heeft U raad een toepassing gemaakt van de tweede hypothese voor een persoon die afkomstig is uit Bagdad. Het feit dat verzoeker in deze zaak soenniet zijn werd in rekening genomen om te stellen dat zij een hoger risico lopen om slachtoffers te worden van geweld door de sjiitische militieën.

Het blijkt dus heel duidelijk dat elementen die pertinent kunnen zijn voor de beoordeling van het risico op vervolging op basis van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 maar niet kunnen leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus ook meegenomen moeten worden voor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

6.2. Actualiteit van de COI informatie toegevoegd aan het dossier.

Het CGVS heeft twee documenten over de veiligheidssituatie in Kabul stad aan het administratief dossier toegevoegd : een EASO rapport van december 2017 en een eigen COI focus van juni 2017.

Deze documenten voldoen niet aan de vereiste van actualiteit die van zulk document verwacht mag worden, rekening houdende met het feit dat er in Afghanistan een gewapend conflict plaatsvindt en dat er in zulke omstandigheid een groot belang moet worden gehecht aan de actualiteit van de algemeen informatie. Omdat het CGVS informatie gebruikt dat ouder dan 6 maanden is het CGVS onzorgvuldig tewerk gegaan. (in die zin RvV arrest 169.773 van 14 juni 2016, RvS, 8.12.2008, n° 188.607).

Ondertussen heeft het agentschap EASO een actualisatie van haar rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan in mei 2018 gepubliceerd. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat het CGVS deze meest recente informatie gebruikt boven het oudere rapport van december 2017. Dit is des te meer het geval dat er uit een lezing van dit rapport over de veiligheidssituatie in Kabul stad heel duidelijk blijkt dat de beoordeling van de situatie in Kabul gewijzigd is tussen het rapport van december 2017 en mei 2018.

Onder andere de feiten die door verzoeker al aangehaald werden in zijn aanvullende nota van maart 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad nog achteruit ging sinds 2017. Volgens UNOCHA is de stad Kabul in de tweede hoogste categorie qua onveiligheid omwille van het conflict (stuk 3, p. 27). De lijst van zware incidenten die burgerslachtoffers veroorzaakten is verbeeldend (stuk 3, pp. 28-30).

Deze verslechterde veiligheidssituatie heeft ook een negatief impact over de capaciteit van de overheid om een bescherming te bieden aan de bewoners van de stad. De vrees om slachtoffer te worden van willekeurig geweld is zeer hoog (stuk 3, p. 31-32) en heeft een groot impact op het dagelijks leven van de bruggers. Verplaatsingen in de stad zijn ook bemoeilijkt door de veiligheidsmaatregelen die getroffen worden door de autoriteiten (stuk 3, p. 26).

De Afgaanse autoriteiten beschrijven Kabul stad als een belegerde stad terwijl de internationale troepen deze stad beschrijven als een stad onder aanval (stuk 3, p. 31).

Deze informatie wordt bevestigd door het rapport van Human Rights Watch van mei 2018 die Kabul beschrijft als een stad waar er geen veilige plek is (stuk 4) en getuigenissen van burgers weergeeft (stuk 4).

Om deze reden heeft de Franse Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDA) Kabul stad beschouwd als een gebied waar een burger louter door zijn aanwezigheid een risico op ernstige schade loopt (zie stuk 5, arrêt van 9 maart 2018). Samengevat, stelde het CNDA dat :

- de stad geteisterd wordt door aanslagen waaronder de zelfmoordaanslag van 27 januari 2018 waarbij 103 mensen omkwamen en 235 mensen gewond waren door de explosie in het centrum van een ambulance, gevolgd door een aanslag op het intercontinental hotel door de taliban met 20 doden en de 29^e januari 2018 een aanslag opgeëist door de groepering ISKP;
- in een rapport van EASO van december 2017 wordt gemeld dat de aanwezigheid van de groepering ISKP dateert van 2016, evenals de aanwezigheid van andere groeperingen zoals Al Qaeda, taliban, Lashkar-e Taiba. Dit rapport spreekt over 290 veiligheidsincidenten tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017
- in het rapport van UNAMA van februari 2018 wordt gesteld dat Kaboel de Afgaanse stad is waar de meeste aanslagen voorkomen en waar de meeste burgerslachtoffers zijn gevallen in het jaar 2017;

Gezien deze elementen wordt Kaboel beschouwd als een regio waar een actueel en reëel risico is op ernstige schade en wordt de subsidiaire bescherming toegekend.

Deze analyse is bevestigd door de inhoud van het EASO rapport van mei 2018 (stuk 3).

Op zijn minst moet er een nauwkeurig onderzoek plaatsvinden van het risico die verzoeker in geval van terugkeer in Kabul zou lopen omwille van de omstandigheden eigen aan zijn situatie. Deze

omstandigheden zijn het feit dat hij in een mediabedrijf werkachtig was, dat hij familielid is van personen die bij de VN werkten, dat hij zelf personen van de VN in zijn vriendenkring heeft, dat de rest van zijn familie conservatief is en dat hij als verwesterd beschouwd.

Het louter feit dat het conflict in Kabul asymmetrisch is, zijnde dat de AGE geen poging ondernemen om de stad te heroveren door openlijk militaire acties in de stad te voeren maar wel een campagne van aanslagen voeren die een zware tol eisen bij de burgerbevolking en een sfeer van onveiligheid en vrees creëren doet geen afbreuk aan het feit dat er wel heel duidelijk een gewapend conflict aan de gang is in de stad.

Op zich is het gebruik van deze tactiek en het feit dat er geen gewag kan worden gemaakt van open combat of ononderbroken gevechten in de stad geen reden om te besluiten dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat. In tegendeel, het blijkt uit alle informatie dat Kabul stad een van de gevaarlijkste gebied van Afghanistan is met het hoogste aantal willekeurige burgerdoden, die slachtoffer worden omdat zij op het slecht moment op het slechte plek aanwezig zijn.

Om al deze redenen moet de subsidiaire beschermingsstatuut op basis van artikel 48/4, §2, c)"

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 20-34;
- het rapport "No Safe Place. Insurgents Attacks on Civilians in Afghanistan" van Human Rights Watch van mei 2018;
- een arrest van het Franse Cour National du droit d'asile van 9 maart 2018.

2.2.2. Op 25 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, de update van mei 2018 van voornoemd rapport, p. 1-34, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) na een tweede gehoor werd vastgesteld dat zijn verklaringen aangaande zijn problemen in Afghanistan dermate vaag zijn en enkele fundamentele tegenstrijdigheden met zijn voorgaande verklaringen bevatten, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verhaal dat hij als werknemer van een mediabedrijf problemen zou hebben gekend met de Taliban of Daesh, omdat (ii) hij niet aannemelijk kan maken dat hij omwille van het loutere feit dat zijn reeds overleden vader als bewakingsagent werkte voor de VN in Kabul of omwille van het loutere feit dat hij momenteel in Europa verblijft een gegronde vrees voor vervolging zou hebben vanwege zijn verre familie of gelijk wie bij terugkeer naar Kabul, omdat (iii) hij niet aantoonde dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en omdat (iv) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoekers pogingen tot weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn vertrekdatum en zijn reisroute, de reisroute in Afghanistan, zijn tewerkstelling bij Big Star Production, zijn gebrek aan interesse voor de gelijkaardige problemen van twee voormalige werknemers van Big Star Production en zijn vrees ten aanzien van zijn verre familie in Paktya en zijn bureaus in Kabul omwille van zijn risicoprofiel, kan worden verwezen naar wat daarover wordt gesteld in het arrest nr. 204 193 van 23 mei 2018 waarbij de Raad verzoeker reeds de vluchtelingenstatus weigerde. Deze motieven, die kracht van gewijsde hebben, luiden als volgt:

"2.3.2.3.1. Vooreerst kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de chronologie van zijn relaas dermate ernstige tegenstrijdigheden en aberraties bevatten dat zij als begin van bewijs iedere overtuigingskracht ontberen.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt: "(...) Uit uw dossier blijkt dat u asiel in België hebt aangevraagd op 27/11/2015. Tijdens beide gehoren bij CGVS verklaarde u dat u een week eerder was aangekomen in België en bij uw zus verbleef (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 9). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat u rond 20 november 2015 in België bent aangekomen. Over de duur van de reis vanuit Afghanistan naar België verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, nr. 31) dat u ongeveer 2 maanden onderweg was. Tijdens uw eerste gehoor bij CVGS bevestigde u deze verklaring (CGVS I, p.19). Tijdens uw tweede gehoor bij CGVS kwam u terug op uw eerdere verklaringen en gaf u aan dat u iets langer dan 2 maanden onderweg was geweest (CGVS II, p.8).

Gesteld dat u in België bent aangekomen op 20/11/2015, betekent dat u ten laatste eind september 2015 zou vertrokken zijn uit Afghanistan. Echter uit uw eerste verklaringen bij DVZ gaf u als vertrekdatum 25/07/1394 wat overeenkomt met 17/10/2015. Niet onbelangrijk te vermelden is dat deze datum samenviel met uw 21e verjaardag. Tijdens het eerste gehoor bij CGVS verklaarde u te zijn vertrokken op de 24e volgens de Afghaanse kalender maar u kon zich de exacte maand niet meer herinneren (CGVS I, p.19). In het tweede gehoor bij CGVS herinnerde u zich uw vertrekdatum opeens weer wel en verklaarde u te zijn vertrokken op 24/07/1394, een dag eerder dan aanvankelijk beweerd (CGVS II, p.7). Dit is echter compleet ongeloofwaardig gezien het belang van moment van vertrek uit het land: het was immers de dag van uw verjaardag en aanvankelijk wist u met precisie zeggen wanneer u was vertrokken uit Afghanistan.

(...)

Indien u daadwerkelijk 2 maanden onderweg was, betekent dit dat u eigenlijk al vertrokken was uit Afghanistan vóór de maand oktober. Echter de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten, hebben zich allemaal afgespeeld in oktober 2015. Uw eerste dreigetelefoontje zou u volgens de Afghaanse kalender gekregen hebben op 12/07/1394 wat overeenkomt met 04/10/2015 (CGVS II, p.11). Uw laatste dreigetelefoontje zou u gekregen hebben op 18/07/1394 wat overeenkomt met 10/10/2015 (CGVS I, p.29; CGVS II, p.11). Vervolgens zou u klacht bij de politie hebben ingediend op 19/07/1394 wat overeenkomt met 11/10/2015 (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.20; CGVS II, p.9,11). U legde overigens een bewijs van uw klacht bij de politie neer, gedateerd op 19/07/1394. Op 23/07/1394 wat overeenkomt met 15/10/2015 zou u dan aangevallen zijn bij de fitnesszaal (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.19,31; CGVS II, p. 9-11). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat de geloofwaardigheid van uw relaas over uw beweerde problemen met de Taliban of Daesh in oktober 2015 volledig ondermijnd wordt, gezien de chronologische tegenstrijdigheden. Ook van een ander perspectief wordt de de chronologie van uw beweerde problemen volledig onderuit gehaald. U beweerde dat uw contract bij Big Star Production startte op 2 maart 2015 (kopie contract groene map, CGVS I, p.12,25). U verklaarde gedurende 6 maanden voor dat bedrijf te hebben gewerkt waarna u gevlucht bent voor uw problemen met betrekking tot de reclamespotjes gericht tegen de Taliban en Daesh (CGVS I, p.19,29; CGVS II, 28). Dit zou dus betekenen dat u begin september 2015 uit Afghanistan zou zijn gevlucht. Echter alle problemen speelden zich in oktober 2015; dus vanuit dit standpunt klopt ook deze chronologie niet. Daarmee geconfronteerd beweerde u dat u eigenlijk 4 maanden onderweg was vanuit Afghanistan naar België, en niet 2 maanden zoals eerder beweerd (CGVS II, p. 28,29). Straffer nog, u beweerde dat u in september gedurende een maand in Iran was en in oktober 2015 zou u in Turkije aangekomen zijn. Dat zorgt ervoor dat het chronologische verloop van de gebeurtenissen helemaal onderuit kan worden gehaald. Daarna probeerde u zich er uit te praten door de fout bij de Afghaanse politie te leggen. Zij zouden zich vergist hebben over de datum van de klacht (CGVS II, p.29). Echter het is niet aannemelijk dat de politie dit verkeerdelijk zou genoteerd hebben. Stel dat de politie zich toch vergist zou hebben, dan nog biedt dit geen verschoning voor de hierboven vermelde chronologische tegenstrijdigheden. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u, een geschoold persoon, correcte verklaringen zou kunnen afleggen over het moment van uw vertrek uit Afghanistan.". Met het louter herhalen van zijn verklaring als zou de politie de datum van de klacht foutief hebben genoteerd, werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen en overwegingen. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal kan, daargelaten de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de politie deze datum verkeerd genoteerd zou hebben, dit geen verschoning bieden voor het feit dat verzoeker middels zijn verklaringen aangeeft dat hij zes maanden na de start van zijn werkzaamheden bij "Big Star Production" (in maart 2015) Afghanistan heeft verlaten, hetgeen betekent dat hij in september 2015 uit Afghanistan zou zijn gevlucht, daar waar hij nochtans aangeeft dat al zijn problemen in Afghanistan zich hebben afgespeeld in oktober 2015.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen aangaande zijn vertrekdatum bemoeilijkt werden omwille van het feit dat hij de conversie van de ene kalender naar de andere kalender uit het hoofd kan doen, kan de Raad niet inzien hoe dit de vastgestelde tegenstrijdigheden en aberraties in de door hem geschetste chronologie van de gebeurtenissen kan verklaren. Uit de gehoorverslagen blijkt immers dat verzoeker zijn vertrekdatum op de Dienst Vreemdelingenzaken heel precies plaatste op zijn verjaardag en dit door middel van de Afghaanse kalender (administratief dossier, stuk 22, vraag 31). Ook in het kader van zijn spontaan asielrelaas hanteert verzoeker zelf de Afghaanse kalender, zelfs precieze data, om de

chronologie van zijn problemen uiteen te zetten (administratief dossier, stuk 7, p. 9-10), hetgeen hij blijft doen wanneer verder wordt doorgevraagd naar de details van zijn relaas (administratief dossier, stuk 7, p. 10-11). Dat verzoeker de dagen en de maanden niet kent, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan dan ook allerminst gevolgd worden.

Overigens dient erop gewezen dat ook daar waar verzoeker geen gebruik maakt van de Afghaanse, dan wel de Westerse kalender, doch wel van tijdspannes zoals bijvoorbeeld 2 à 3 maanden of in dagen, de door hem geschetste chronologie evenmin kan overtuigen, hetgeen tevens blijkt uit voormelde pertinente motieven. Ook de algemene bewering dat verzoeker de maanden niet precies kan situeren nu er in de Afghaanse context minder aandacht wordt gehecht aan datums kan, gelet op de significante discrepanties, niet volstaan als verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en aberraties. In dit verband dient tevens te worden benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure coherente, gedetailleerde, volledige en eensluidende verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het tweede gehoor. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoeker voert aan dat hij geen idee heeft van de provincies of steden langs waar hij heeft gereisd in Afghanistan omdat de smokkelaar hem geen informatie gaf, hij niets heeft willen verzinnen dat hij niet weet, hij samen met andere vluchtelingen in een gesloten auto heeft gereisd waardoor hij niet naar buiten kon kijken en zelfs zo hij naar buiten hebben kunnen kijken, hij persoonlijk nooit in deze gebieden is geweest zodat hij niets zou hebben kunnen herkennen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig geachte verklaringen en het poneren van post-factumbeweringen wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve gevolgd worden waar deze terecht overweegt dat de vaststelling dat verzoeker helemaal geen idee heeft langs welke plaatsen hij in Afghanistan gereisd heeft, noch kan aangeven waar hij te voet de grens zou zijn overgestoken (administratief dossier, stuk 10, p. 17), verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerde moment van vertrek op de helling zet. Van iemand die verklaart dat hij in de auto heeft gereisd en onderweg tussenstops heeft gemaakt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij enkele plaatsnamen kan opnoemen. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift kan de geloofwaardigheid van de reisweg aanvaard worden als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute, quod non in casu.

2.3.2.3.2. Hoewel verzoekers werkzaamheden bij het bedrijf "Big Star Productions" op zich niet worden betwist, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker geen concrete informatie kan geven over wat er zich allemaal afspeelde binnen het bedrijf wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij als werknemer bij "Big Star Productions" betrokken zijn geweest bij het maken van pro-overheidspropaganda. Zo geeft verzoeker enerzijds aan dat het bedrijf samenwerkte met Amerikanen voor de productie van reclame voor NAVO en ISAF (administratief dossier, stuk 7, p. 11, 14-15 en stuk 10, p. 15). Ook geeft verzoeker aan dat er posters in het bedrijf werden gemaakt voor de Amerikanen, maar moest hij het antwoord schuldig blijven over de inhoud van de posters (administratief dossier, stuk 7, p. 14-15 en stuk 10, p. 15).

Voorts valt op dat verzoeker gedurende zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerder vaag blijft over de verspreidingskanalen van de spotjes waaraan hij zou hebben meegewerkt: "In media eigenlijk. Dus zij gaven het door aan media en bv. Tolo TV. Ook radio. Ik weet niet meer welke radio dat was maar ook via radio." (administratief dossier, stuk 10, p. 15), daar waar hij tijdens het tweede gehoor plots wel weer weet dat de spotjes af en toe via Radio Arman FM verspreid werden (administratief dossier, stuk 7, p. 11). Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding maakt van het feit dat hij "acteerde" in meerdere reclamespots die gericht waren tegen de taliban (administratief dossier, stuk 22, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat ze zowel tegen de taliban als tegen Daesh gericht waren.

Aangezien verzoeker aangeeft dat er slechts 10 werknemers in het bedrijf tewerk gesteld waren, kan van hem wel degelijk logischerwijze worden verwacht dat hij meer kan vertellen over wat er zich allemaal afspeelde in het bedrijf.

Het betoog dat het tot de elementaire veiligheidsmaatregelen zou behoren dat een mediabedrijf niet publiekelijk stelt dat zij met westerse landen werkt en er ook weinig informatie intern wordt verspreid, kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoeker stelt immers uitdrukkelijk dat zijn werkgever hem bij aanvang heeft ingelicht van de gevaren van zijn job en melding heeft gemaakt van het feit dat in het verleden reeds twee werknemers omwille van bedreigingen door de taliban het bedrijf hebben verlaten (administratief dossier, stuk 10, p. 19 en stuk 7, p. 22). In deze context acht de Raad het dan ook allerminst plausibel dat het bedrijf zijn werknemers niet zou inlichten over de activiteiten die het ontplooide en de mogelijke veiligheidsrisico's die hiermee onlosmakelijk verbonden zouden zijn voor al zijn werknemers.

2.3.2.3.3. Verzoekers verregaande desinteresse in de problemen van andere werknemers die het bedrijf zouden hebben verlaten omwille van bedreigingen van de taliban is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn problemen zich over een korte tijdspanne hebben ontsponnen en hij aldus weinig tijd had om zich te informeren, kan niet overtuigen nu uit niets blijkt dat verzoeker zich thans – ruim twee jaar na zijn voorgehouden problemen – zou hebben geïnformeerd over het lot van de twee ex-werknemers.

Dat verzoeker, die aangeeft dat hij van bij aanvang van zijn job op de hoogte werd gesteld door de directie van het feit dat twee ex-werknemers het bedrijf zouden hebben verlaten omwille van problemen met de taliban en aldus wist dat zijn job gevaarlijk was, bovendien bij het ontvangen van een eerste dreigetelefoon dacht dat het vrienden waren die met zijn voeten speelden (administratief dossier, stuk 7, p. 19 en 30 en stuk 10, p. 9 en 20) en hij eerst wilde uitsluiten dat het niet iemand van zijn vriendenkring betrof, is geheel niet aannemelijk en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het is in dit verband tevens opmerkelijk dat verzoeker aangeeft dat wanneer hij zijn baas over de eerste dreigetelefoon inlichtte, deze aanvankelijk zou zijn meegegaan in zijn piste dat het zijn vrienden konden zijn (administratief dossier, stuk 7, p. 20).

2.3.2.3.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na zijn verblijf in Europa en omwille van zijn verloving (en religieuze huwelijk) met een vrouw met de Franse nationaliteit als verwesterd zal worden aanzien door zijn conservatieve familie in Paktya en zijn burea in Kabul, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota (stuk 13, rechtsplegingsdossier, stuk 9) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt en/of gestaafd. De foto's van de huwelijksprocedure, het diploma en de loonfiche van de verloofde van verzoeker, het bewijs dat de verloofde van verzoeker haar nationale plicht in Frankrijk heeft vervuld, de nationale identiteitskaart van de verloofde van verzoeker en de foto's van verzoeker en zijn verloofde (stukken 1-6, rechtsplegingsdossier, stuk 9) kunnen niets wijzigen aan voormelde vaststellingen.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, nog aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de VN, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees in concreto aannemelijk dient te worden gemaakt ("Depending on the specific circumstances of the case [...]"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. De loutere blote bewering dat verzoekers oom overweegt om het land te verlaten aangezien hij omwille van zijn profiel een doelwit vormt van gericht geweld en dat zijn broer verbale bedreigingen kreeg, is op zich evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er immers niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt in dit verband bovendien nog pertinent als volgt: "Tenslotte verklaarde u verre familie te hebben in Paktya die eerder conservatief zijn. Zij zouden zijn te weten gekomen op de begrafenis van uw vader dat uw vader al die tijd voor de VN heeft gewerkt en dat uzelf in Europa verbleef.

U beweerde dat deze verre familie bereid is om hiertegen kwaadwillig actie te ondernemen, gezien zij zich keren tegen Westerse invloeden (CGVS I, p.20,22, CGVS II, p.3-7). Verder vreesde u uw burea in Kabul gezien ook zij afkerig reageerden tegenover het voormalig werk van uw vader en het feit dat uzelf in Europa bent. Meermaals werd u gevraagd naar incidenten of aanwijzingen die deze vrees konden aantonen. U bleef echter vaag en verklaarde uiteindelijk dat uw jongere broer recent verbaal werd bedreigd door uw burea in Kabul (CGVS II, p.4,5). Uw verre familie uit de provincie Paktya – die op geruime afstand van de hoofdstad Kabul ligt – heeft sinds de begrafenis van uw vader eind 2016 nog geen enkele actie ondernomen. U bent zelf op heel jonge leeftijd verhuisd van Paktya naar Kabul maar

dit had niets te maken met familiale redenen, wel met het feit dat u omwille van de onveilige situatie geen school kon lopen in Paktya (CGVS II, p.3). Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u omwille van het loutere feit dat u reeds overleden vader als bewakingsagent werkte voor de VN in Kabul of omwille van het loutere feit dat u momenteel in Europa verblijft een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen vanwege uw verre familie of gelijk wie bij terugkeer naar Kabul.”

2.3.2.3.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar verschillende algemene rapporten en krantenartikelen (stukken 7-13, rechtsplegingsdossier, stuk 9), wijst de Raad erop dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.”

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van

de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van januari 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker betoogt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zijn motivering baseert niet voldoende actueel is en dat er inmiddels, in mei 2018, een actualisatie is gebeurd van het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation". De Raad stelt echter vast dat verwerende partij op 25 oktober 2018 een aanvullende nota heeft neergelegd met daarbij meer recente informatie – waaronder voornoemd rapport – over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Deze informatie ligt in de lijn van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Met een selectieve lezing van het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 toont verzoeker het tegendeel niet aan. Hoewel uit dit rapport weliswaar een achteruitgang blijkt van de veiligheidssituatie in Kabul sinds 2017 en dat er zich in de hoofdstad Kabul

met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, blijkt eruit niet dat gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ook uit het rapport “*No Safe Place. Insurgents Attacks on Civilians in Afghanistan*” van Human Rights Watch van mei 2018 blijkt dit niet.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d’Asile van 8 maart 2018 waarin dit Hof aan een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien volstaat het loutere feit dat in één geval in één lidstaat van de Europese Unie één persoon afkomstig van Kabul internationale bescherming heeft gekregen op zich niet om de bovenstaande analyse te wijzigen.

Ook uit het door verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt niet dat er in de hoofdstad Kabul actueel sprake is van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, heeft – zoals hij zelf al terecht aanhaalt – betrekking op de beoordeling van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is nu hij wordt beschouwd als een burger van Kabul. Hoewel uit dit rapport blijkt dat er in de hoofdstad Kabul sprake is van willekeurig geweld, blijkt eruit niet dat het geweld van die aard is dat alle burgers worden getroffen en wordt erin nergens geadviseerd om aan elke burger van Kabul subsidiaire bescherming te bieden omwille van de veiligheidssituatie in deze hoofdstad. Aldus moeten persoonlijke omstandigheden worden aangetoond om het reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Te dezen toont verzoeker evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. De omstandigheden die verzoeker in het verzoekschrift aanvoert, met name het feit dat hij in een mediabedrijf werkachtig was, dat hij familielid is van personen die bij de VN werkten, dat hij zelf personen van de VN in zijn vriendenkring heeft, dat de rest van zijn familie conservatief is en dat hij als verwesterd beschouwd wordt, zijn immers niet van aard dat zij het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Aldus brengt verzoeker geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Kabul zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN